

REVKJAVÍK

I KOMMISSION I VERSLUN ÞÓRARINS B. ÞORLÁKSSONAR
REVKJAVÍK
OG HOS H. ASCHENHOUG & CO. (W. NYGAARD)
KØBENHAVN OG KRISTIANIA
PRENTSMIDJAN GUTENBERG

1923—1924

Filjinn

Lestrarfélagsskjal i
Nikkalagarsókn

3. Ekk.

1929.

Bjarni Viljani og Pessi:

Minni - Akros	Kom	27. mars	27. mars
Djúpidalur		29/3.	30/3.
Litlidalur		30/3.	1/4.
Skri - Akros		1. apríl	4. apríl
Flóskulst.		2 —	5 —
Mithús		5 —	6 —
Þorleifst.		6/4 —	7/4 —
Grundarkab.		7 —	8 —
Taglar		8 apríl —	11 —
Flólfest.		11 —	12 —
Miklíkar			
Takurkab			
Titvellir			
Lolheimar			
Lolheimagerð.			
Ulfslatir			
Ulfslodakot.	- skilið þatun líf þokavortar		

Ulfslatir í hella um 7. 8.

Fylginn

Lestrarlagsskjal í Miklakajassöfn

27. mars 1929.

3. lbb

Til Blönduklissarinnar

Eg sé þig í andr þú hlétin minn heima
og hjartkoma minningu atíð skal geyma,
þú dögurum góðu, við þessum þinn hjerta
er þessi þin þegud og verndi mitt hjarta.

Og hjá þér í leygstun hef aldur minn
atíð

og ann þér svo mörgu, sem get ég ei látið
þú heyririnn allaf í allina sveimar
þú opnarst mér solbjartir þegudarheimar

Þá hugurinn dvelur oft heima á Svöldum
þar hlær miki auganu blágrasa Svöldinn
er breiðt um eugi og töfruga tannin
en lígnarleg ris yfir háfjallabrunin

Þar heyr ég launmar ljúfasta hlífirinn
þar læt ég mig dreyma um vor-
naturfríttinn
hamm síðir fram minningu frá sal-
unnar stundum
og sal minna veður í ástríkan
mundum

Þá allt er sem veifar í rólegum dröla
er vörurkar hallast að döggyrdum kolu
og þat er sem þrisulau þusta mig taki
mér gjnst sem guds náleyst í þögninni
vaki

En voruathin létur og voruolin skora

all vekur líb lífsins þú hlífirinn minn kora
eg þinn þú söt eitth af guds þegustasmið.
eg þa ekki líft þinni hátinn og þrýst.

Ohvat þinn gripur mig áttkoyfðain
hér eyti eg dögum og skori úb í hláim
þvi fast er eg samgvin sveilinmi heima
og sífellt mun hugann um **litror þos**
dreyma

Oh lipi þes hlífirinn minn hamngustjarna
og hagseldir breidi á veg þinna barna
og hja þer eg öska er afín villt drina
að eigi eg síðustu hirluna minna.

13. ágúst 1828
Olina Þinasdóttir

Þjóllin yst við samulin
fólvan mistu hláim,
þegar þessu sólarinn
svisan kveit daginn. Þ. Þinasd.

Ketraskvæðja

(Tónt 1928.)

Lofum guð fyrir litið netur
látum hljóma þakkar óð,
þeir höfu blásit betur
blessuð tibi var svo gíf.

Engir klaka og kólgustraumar
kasta skugga á minning hans
heldur er sem djúpi draumar
dragist upp í huga manns.

Þó er líkt sem vilji netur
veis lifögnuð bjóða til
orku skipta og auðlegð betur
stá gjör reikningskil.
Hóstagripi kvætt hann sína
kallar yfir dali og fjöllu

6.
" Leysi vil ég sögu minna
safiast hingar börn minn öllu

Ferdast hef ég Ísland yfir
endilanga og þessa braut,
gestisinn hjá líð svo lifir
leugi og vel ég hennar naut.
Glati lundri líkar flestum
ljúfum svama og þóttum dreng
því er ég í netum mestum
minna frændi, að eldi þann streng

Flom ég inn í kaupstaðina
klappot mjúkt á sjómanns dýr
~~því er ég í netum mestum~~
gíkk á einum góðra vinnu
gaf í seglu hogan byr
Þreiganum að ég hluti
þrumanni rétti hönd
framt líb sláfu félög knútt.

Gæstor knýtti þúrn bánd.

Þom ez heim að höfningsetri
kleppti lífi i gluggablánu
heimamanna las úr letri
lagð hlust að hvers þunn ónu.
Hyalad blítt við heimasetur
hlynt að snót við eldseti.
"Dri" og "herr" gafð gætur
glatt með kátum druggjum hló.

Þom ez og að kati smáu
brökkum band i skersulíki
við þá vaddi i rúmi er lígu
vepnd flust að hafu i kveiki.
Bóndinn gat sér fríland þungit
þilagskandi rýmkað svit
konan heims líb gramans þungit
glatt sig kapp bollann vit

Börnunum ez sögur sagði
svið með þau um okum lönd
brant með unglung þolla lagð
kygð hús á gáfukvínd,
sal ez undir svinn og meppi,
sigling þria líð þeino
gíðan spób þri Gædar-eyju,
gamla

Lit ez inn til sotra og epíttra
sandi með þeino þannarmáb,
vilk gjafnan veikum hjúktra
vonnir gefa hryggri sál,
hend strauk um hvorn hins gráttra,
hófóttra þord karlíksyð
segndi yfir lík hins láttra
lyfti andr himins til.

Allar skepnuv uprisstundir
áttu, og nutu gíðs þri mér

9
eins og lömb um granar grundir
gáta hrossin líkist sér
sólskráfrunnar sunnu glatar
svoaf ei hungur
valur flaug og hrafninn
hafið njópan gríðektól.

Lit ég manna ljósið hirta
leika sér við skjóttaf
skjónukennt hjarta blika
hjarta slá i land og haf.
Fjöll og dalir flukka kvot.
Fjöt og sporur sunnu ljót
sör og himinn brosku hót.
blessuð tíðin var sér gót.

Ásra Ragnvaldsdóttir

Þóndi notkur spurdi vinnu mann af næsta
ka hvenær þar yrði laust af „hleypta líl“
„Lítlega ekki þú en eftir lengi tíma“
svaraði maturinn.

Fyrsti „Lill“i Blönduhlíð

Stetur niðt með nýri lít
nitjan hundruð luttugu og átta.
Fyrsti „Lill“i Blönduhlíð
komað fram um vordag síð
vann gaf og glaðri lét — þráttu
gleyndu menn þat kvöld at kátta
Stetur niðt með nýri lít
nitjan hundruð luttugu og átta.

Þorur sem ei lengur löng
leit þri sjo til efsku dala.
Þorurmanni ei framur stöng
þor um hraun og klettþróng
gjörðir i og eldu spöng
ekki um keldu og þen at tala
Þorur sem ei lengur löng

lit þri sjo til sjá dala

Sigur lípsins sjáum ver
sífelt breykt aldorhattur
herfi og pláur hollin sker
hakkul kindustofan er,
leslegangur leitast þer
líka vof og hofu sláttur,
sigur lípsins sjáum ver
sífelt breykt aldorhattur

Li' ez blongast Blánduhtif
"killingo" gyltur vinnu djafar
venar hjartir hraustan líf
húsakynni björt og frít-
slægju löndin stíll og víf
sláttinn kníppu vélar þarfur,
si' ez blongast Blánduhtif
"killingo" gyltur vinnu djafar.

Lárbrautarstöðin
Wilhelmfeldi

(Smáloaga)

Lestarettjórimo lit med totragnislegu
augu rátt. vit gamla hevrannaminnun,
sem var að láta þjórimu sinnu hjálpa
sér inn í fyrsta flokks vagninn, rétt
áður en umlestin lagt af stað.

Þessir öldruðu, makrau, ríka hevrar
er þá fram þyrnar í augum lestarettjó-
rimo. Af því að þeir er ríkir festast þeir
alíft í fyrsta flokks vagninn og innþrú sér,
að í hinu djörfu þeir sé innifalíft hvað sem
þeir. settur í húz að heimla. og þessi
öldruður var euzin undirtekning frá
þeirri reglu, eins og kom í ljós, strax á
fyrsta viðkomustad lestarinnar.

"Jón! hópað. öldruðurinnu út um glugg-
ann. Hvað heitir þessi brautarstöð?"

Þjórninn kom hlauðandi:

"Eg veit ekki hvern minn, en ég skal
ljúkt þá vitneskju um það hvernig vægust þjór-
annum." — Eftir lilla stund kom Þjórninn
aftur með þá upplýsingunni að skólin hét:
Wunschof. "Hér finst að járnbrautar-
félagið ætti að láta mála nafnið á hvern
stól á brautarskálana" tautast. gamli mað-
urinn ólundorlega, "Hversvegna ætti að
það sé ekki gerð?"

"Nafnið er málað á skalanum" svarað. lest-
arskjórim "Það stendur með skýru letri á
hinum endanum á honum."

"Einmitt það" svarað. gamli maðurinn
"en því í viðskiptunum er þá ekki lesin
stökud við þann endann, svo maður
geti séð nafnið? Segðu mér nú þess —
þyggst þetta fyrirkomulag er svona með
viðskiptum á viðkomu þessum — hvernig
er á að þá að vita, þegar við komum til

Wilhelmfeldi."

"Þú komum þangað ekki fyrir en eftir
klukkustund' grip lestarskjórim fram
í, sagði hann svo þjórninum að fara yfir
í sinn vagn og skelti dýrunum aftur.

Lestinn hiltu niðram slundastöru, en
ekki var fyrir húit að gefa til kynna með
gufupípurni að komið væri í vándart
nasta viðkomustöð, en gamli maðurinn
rak höfuðið út í gluggann og kallaði
áhyggjufullur: "Þín! Þín! Er þetta nú
Wilhelmfeldi?"

"Nú" svarað þjórninn "en ég held að næsta
viðkomustöð hafi svo."

Lestarskjórim vóð nið en að hlakast til
um málið. "Þú veitir að vera þess, ef
þú viljst ekki verða eftir" sagði hann.

"Hér er ekki stöð við nema í þámin-
ar minútur, og ruginn sem allar sér
lengur, þar að fara hér út."

En á næsta vilkomuðal fór all í sömu leit. Gamli maturinn kallaði á þjónum og leskæfjörum það að blanda sér í máltið. Hann var nú stinnur svo lítur á nuddinn í kaolinum að hann sagði með talroðnum þjóli: „Ef þér hefur að halda yður í skeppum og kistu rölegur skal ég taka yður vika þegar við komum til Wilhelmsheldi“

„Þakki yður kærlega fyrir“ sagði gamli maturinn ringjaublega. „Mér þykir lítt að saka yður í þessu mál. Ég veit þér munuð hafa nóg að sjá um.“

„Ég þor aðeins það sem skýlstan býtur“ svaraði leskæfjörum þurkislega og gekk til satts síns.

En naumast var hann lestur nítur þegar gamli maturinn kallaði til hans og spurði áhyggjufullur: „Er það nú alveg breittan legt að þér áttid að muna

eftir mér þegar við komum til Wilhelmsheldi?“

„Já við druggskap minn“ svaraði leskæfjörum þurkislega. En í hljóði sagði hann við sjálfan sig: „Þú getur verið viss um þetta telur, að ég verð leynari en svo að verklaus vit þig, að ég skal ekki gleyma þér þegar við komum til Wilhelmsheldi“.

Wilhelmsheldi var einn af mestustu vilkomuðunum í allri leitinni og létu í stöð þar sjálfur við nuna þáor minnir, og skundum alls ekki neitt.

Í þessu skifti var nú svo oft þrið af einálga við leskæfjörum að muna eftir þessari stöð, að hann áleib óumflýjanlegt að skaltu þar við. En hvernig sem í þvi hann að hafa stöðit, þá fór það nú sáuk svo að hann gleymdi að taka það fremur við velskjörum og þegar hann líb í völd sítt, lá hann at

þot voru 20 mínútur síðan leskin fór
 fram hjá Wilhelmusfeldi. Honum varð nið
 ekki um ebb. Hann raut í þakar og
 kallaði í velstjóranum til að stöðva lesk-
 ina og halda áflur sínum lið til baka, til
 mestu undrunar og óánægju þeirra alla
 hina forþegana. Leslarstjórnin var ekki
 í síðlega góðu skapi út af þessu. Hann
 vissi að hann mundi þá óþauðgjaf hjá
 uppljósmunum sínum, en í hinu kózium
 áttóðist hann að gamli matvörðinum mundi
 koma fram með komu uppi sír og auka þess
 utan uppi eigi ókátulekinnunum af hann
 vissi hvernig komið var. Á meðan hann
 var að hugsa um þetta var leskin aft-
 ur komin til Wilhelmusfeldi og leslar-
 stjórnin flýtti sír nið til þjórisins og sagði
 honum að von flýðum að taka sig sam-
 an. Því næst opnað hann dýrnar á
 vagninum, sem gamli matvörðinn

var í; það hann kurlislega að skila sír
 forþegnum, því nú voru þeir komin til
 Wilhelmusfeldi og hann ytti að von flýð-
 ur að komast út. Gamli matvörðinn
 hrokk upp af vörum blund og gat ekki
 í átt að sig á því hvað leslarstjórnin var að
 segja. Ellis nákkon stund vaukað hann
 nið sír og sagði:
 „Ója — einmitt þot! þetta er þá Wilhelms-
 feldi! Já, nú man ég hvat þot var!
 Þakka þú þessu! Hvar er nú þjórnin
 minni? Þarna kemur hann hlauþandi.
 Heydu þú! hefiru nið vörðinn vísu?“
 „Hversu þú eigi um þot“ sagði les-
 tarstjórnin í pólinum öllum. „Ég skal hressa
 um dætið þú. Komid þú nið flýtt með
 forþegid þú! Þú verðid að flýta þú
 óþauir vagninum. Flýll nið!“ Þátt hann
 vit með skipandi vörð.
 „Vert ég að flýta með óþauir vagn-

innu" úð gamli matuinnu eflir.

"Hversvegna þú? Hefi ég mástke minnst
á þat með einu orði, að ég allod. ekki
leyna en hingað. Nei ég þakka þér.
Ég held að ég sé þú hér grafker, síns leyni
og þat þú mitt er gott og gilt! þú get
it veit hvort þú þat."

"Hvat gengur að þú þat?" Hripað.
lestarekjörinnu á þú stundhissa. Hefi þú
mástke ekki veit að tónglað á þú alla
lestina, að lala þú ríða þegar lestin
þami til Wilhelmsfeldt?"

"Já, já! Þú gengis rétt!" svarað gamli
matuinnu þorsauð, en ég minnstke. að.
nei á, að ég allod. ekki leyna en þang-
að. Já! Já! Hlaca ni! Já, þarna kem-
ur hann með ískjunn! Þakka þér þú.
er! þú er áreitan leyste skinn!"

Gamli matuinnu tók við ískjunn
ofur hys leyni á svipinn. - Lestarekjör-

innu stóð hji þeim algerlega orlaus.

"Þú veitur ni þamig við" sagði
hann hys og rólega við lestarekjörinnu.
enn leid og hann tók lokid af ískjunn
"að konan min tók þat skrang leyni þam
við mig, að minna eflir að lala inn
pilluinnu minna - þessar langastyrkjandi
pillu sin er að nota. Þegar ég skilði
hann sagði hún við mig: "Mundu ni efl-
is þú, góð. minna, að lala innu einu
pillu eflir 5 kl. tíma. Þat stundur hún-
a ef all gengur vel, að þú i lestin að
vera i Wilhelmsfeldt. Þú veit þat hatti
hún við að heilsa þú" - - - - -

Tökumdu rauk lestarekjör-
innu úð úr vagninum og skelti
hurdinni á eflir sér, svo small i.

Gamli matuinnu stóð einu efl-
is og fustaði sig i hys ni voru um
að vera. Toksins komst hann að

þinn ritstjóri, að þat væri ekki or-
um sýndi við þá okurlust fólk
og þessa járnbrautum.

og svo gleysti hann þilluna sína í
meita máttinum.

(Lausl. þýtt af S. F.)

Vísur

eftir ábraga Svein,
Sveinn kvad um sjálfan eiz og kvæ-
skapsinn:

Hefti er um að eitthvort kvætit
sem eugu samliksgild: nær,
og hleypst hji manni gremji getit
gegni hann ef til er þar.

Sveini laust kvæskapur sinn lítið meira
af fólti:

Glögl er hefti og palli; grefit
þerlar gefit svinnun.
Láðar skrefum þrestu rút
lakkar skrefum minnum.

Um bókaskiptin o. fl.

É veitir á aðalfundi, Lestarsfél.
Miklakaðarsóknar var samþykkt
lillaga um að skipta nýjum bók-
um í 3 stöð, til þess að félags-
menn allu betri afstöðu að nálg-
ast bókanar, því þeim þótti langt
að saka að skilaka; þjuggust sínn-
ig vit, að þá þrekar þakur.

Ez alla me að athuga þessa
skiptingun afurletit.

Ez tek þat strax þann, að ez
var þessari skiptingun málfallinn.
Þat er þá þyrst að ez efast stír-
lega um að félagsmenn upplitt
hafi haft nokkurn hæg af skiptunum.

Þat er eugni sömum þyrst því
að þeir heftu ekki getit þessil nýjar

þekkur láuastar, abrey eius þó þá
þess heftu allar veit á Miklaba.

Þá þeirri reglu sem matud hefti
veit i rekur á Miklaba, er eý viss
um að þetta hefti gelad eius nat til
alra félagsmanna, og reynst ver,
eius og i miðhlutauum.

Eý veit að memo þjáori Miklaba
munu þess þá fyrir sig, að þá si
svo laugt að sekja þekkur þauget,
er þá er að svara, að þeir gelu sam-
lagat sig, einu leudi þeir þlein til
skiptis. Eý myndi ekki segja utt ort
um þetta, ef eý ~~veit~~ ^{sai} ekki gallana
á þessu þeirri komulagi.

Á þá að mér er littega kunnast
um lestur þessa félagsins, get eý
dant þetur er at rit um hvat þib-
aysmenn hafa lesit i netur. Við þá
athugun, kemur þá i ljós, að þá

er undrulekningarlitit, lesit amad
er nýju þekkur i ytri og eysti part-
~~inn~~ félagsvæðisins. Þá er at eius
eino matur sem hefti þengit eldi
þekkur láuastar svo telfandi eý, er
þá er lika mikit sem kann hefti þeng-
it, þá er þessu á Hóskuldset þessu.

Þessu láta eý nægja nýju þekkur-
þá vrotist þetta á þessu litte þekkur-
þessu, þá þá er deginum þessu að
þessu nægja eý nýju þekkur
sem er af ekkorum ekkum þá, ef þess
vilji lesa mér er litit, þá litit má
segja að si lesit — at eius nýju þekkur
ulau Miklaba þessu. Ef alt þessa
sá þess var óskift á einum stat, er
eý þess þessu, að þá yrt mér les-
it, eldi þekkur sem yrti; þá þessu
er utláuit i miðhlutauum i netur,
þá hefti norr þessu félagsmatur þessu

af lani, eius mikitt af eltri bókaum
sem yngri. Það hljóta allir hildu
menn að sjá, að þetta er tap en ekki
gröf af skiflingummi.

Þess vegna er ég kemmi aðdrögur
og mun verða.

Agnar Baldvinsson

Breif til N. N.

Það er orðit að langt síðan ég sendi
þér línu, og hið er við vándagþingmi
yfir slóðskapnum í mér.

Þel þessum línum, vildi ég ofur-
litt þaka þyfir þóttit

Það skal staðs tekið fram að ég
verð að hitja blessaðan "Tiljann"
þyfir breifit, þvi þlag þóðimna
ég ekki í og svo gati hann haldið
að þat var ósku breif, honum er

svo meinilla við þau, síðan í
vetur, að hann bar þau á milli
manna.

Amars þikir mér "Tiljann" áka-
leza seimo í ferðum, þomalaus sila-
keppur. — Þessa kunningi, þat er
amars mjög kvillaamt her um
slóðir og dregur ív andans *in þessum*

svo þat verður met afbrigðum
vesaldorlittóð þra Þjóðdænum sem
á að slýtja útgáfu sveikahlotins
okkar. — Það gengur lítið betur
að halda "Tiljannum" úti sv að flýb-
ja simastaurana og er þó ólíku sam-
an að fá þau. Það er nú amars góða
minlokun með þessum línum með þér
í hreppnum, endalaus þvæla og vik-
leysa, ramskakt tekið á málinu í
upphafi, og þoráflitandi orðis ágrein-
ingur og missattli innbyrðis í hrepp-

num. — Það er úlaf fyrir sig, nýjð
vachuzavert, sundrungrin er sveitar-
köt, og veim; fyrir alla hroppska.
Hitt er annað mál, að menn
gela verid óádag þir með úrslit mál.
a innsvéitís, svo þess að rekja sund-
rungr. — — Gaja kunningi, þetta
allot; að verda hálfgeotur fyrirlest-
ur um sinnamálit, en það er best
að slá baluinn i það mál.

Mikil þessud til er þetta er i hvers
manns vörinu, enda ekki að ástötun-
lausu; Þesslaust daga og natur
ni á göutetrinu, og sist nýjðot-
ingur i tímum vel hazl að herfu
flög og malki vinnu mörq vorvert.

Þann að vorit verid ekki kaldara.

Nú er einn og euzin matur
nenni að ganga síðan bilomir kom-
u, ez tala ekki um lauga lit s.s.

ieb i Landbærak. Ez held næstum
að menn geti eigi farid i fjallgöngur
þegar fram lita stundir nema láta
kib gyltja sig á afreittinu, kann að
þeir geti þó gengid i afreittinum.

Annars eru bilomir þaz; lez farar-
laki; þegar þeir eru ekki alþaf að
kila. — — Einn og gengur i lifinu þó
hefir folti gengid i heilagrt hjónaband
hvir i sveib einn og amastötur. Nú er
eigi verit að lipa af predikunarstök
einn og i gamla daga að matur alliat
gífta sig, það er kann geta i þirkjukur-
inni. (Frank.)

(vissu eftir tölur - Svein)

Stakkar vörinu, hneq ur hug,
hakkur botrim stum,
Lakkur vörinu, forlast flug
Lakkur etrum gítrum.

38
Farkjarisvísur

Kala oft í montnum vinnu
mum sem eru hálfir,
þeir sem líta þola vinnu
þessi öllu sjálfir.

Fláttur brúnninn.

Eg held þó kati hiltuna
af hafna þessum óþverru,
farðu burt með flöskuna
þjandann láttu hafna.

Blóttu lítill kaka fítt
blóttu önnun þjátt,
skjónin þó að sluttjóst vit
skuf af krifuskrafti.

39
Skrifa margt til skemlunar
skuggar svarlar drinnu,
geislar hjartar gleðinnar
gegnun hjartar skinnu.

Ef ég heyrir kvæða-þelít
kalan, hjarta vonu
þínst mér sálin vakna vit
þótt verður allþess vonu.

Ef þú vandrúðir lígin vötu
línung handa mekin,
með andans vagnstótu
viss í laundum mekin.

Agnes Baldrinnsson

Eftir dauð.
þessar blundir bráhamu næst
brútt houndin þald;
gleðsundur lokut, last
líf í undruhaldi. - "þótt."

Þessir bátnar kafa komid við vísu -
parlana sem voru í 2. Hb. "Tiljans" þ.ó.

1. Þórnir hveina v.s. Þv.

Þryggtar meinið þurkubær
þros í leyni hvettur.

2. Sólur lóður v.s. Þv.

Þun bliku siza þá
áttir hlita þremur.

3. Tilji dafna v.s. Þv.

Þortast þá þuan þloðaskhönd
þitruum safna í launni.

En þennur:

Þaktu þá þuan guds viðhönd
í glet. og sjá þar þraunni.

4. Þigs í róli líkstu þes v.s. Þv.

Þlitnar hjóli, andrino er
aðra skjóli þessinn.

Þyris hundrad árum

"Veturinn 1828-1829 var svo góður að
aldrei kom eitthvíðu hönn til Gou-
loka og varla dóu grös; var engin svo
gamall að myndi svo góða tíð þá þu langa"

Þannig er frásögn Gísla Þorvátssonar
um vetur þenna og verður það að teljast
gott heimild. Telur þessi þefir eftir
þótt þá getur að verublitu og enjón
og frostalepi og leugi í minnum hæftur

Þeir sem nú eru uppi gaku gá þá sagt
metid þennan vetur (1828-29.) eitthvort
svipaðu verinum um Gíslu segir þu
Þyris veltum 100 árum. Ámas er rit-
an þu ekki gatt að danna um hver
þessi þefir verit fram að Goulakum. Þar
vanta verubatur til að ekan úr. Þenni-
legt að nú lifandi menni muni þáir stn

engis lífa velur fapugötu þessum um
mí er að mestu lítrinu.

En veturnum 1828-'29 var ekki allur
götu til endi. Gísli segir svo til vit-
bitar: „Met. Fruboviku skifti um og
vord hriðasamb til Þáska, var þá ískinnu,
en Þáska dagur var þá einast. Sunnudag-
ur í vötri, síðan fylli allt með ísi og gjöf.
krið svo mikla 30 apr. og 1. maí að menn
mundu ei slíka í þann tíma; vötru skör-
fenni og hinir mestu fjáskotar og mest
í Hlímsþingi. Vötru margir heylausir, þó
ólíklegt þátt; þó þótt og heylöftu verit
karla lítt. þó vord ís gott, þó að kottuð
með miltju sumri og vötru nýlingar göt-
ar.“ — Óstandi var í þessu yfir stundent.
velur heft. ketti end; en lí er Gísli segir
þri, og þó líka um leit, þóri hann af flest.
um eða illum vötrunum öðrum, sem
menn hafa spurnir af hie í landi.

Leinastu Gvndag, 1929
Stefán Jónsson

Þil leuðanna.

Að útkomu þessa 26. hefir seintad svo
mjög, slafur af þri að efni í þaf hefirver-
it lílið fyrir hend. — Þonlat. þinn
sem að þri skanda hefir verit svo að þri
þinn hefir eigi komið neilb! — ekki einn
slafur — þrátt fyrir þrekadar til vaunir,
og má þaf merkilegt heita með sumu
eius og t. d. þornam festvafel svo ein-
hver si nefdur. Þaf er mjög líklegt að
þetta verit. mi eitasta tölub þinn í þ kem-
ur í þessum vötri. Þri 26. samlat, di-
gott í heilum vötri. Flafum einnig
í hvern með fram at þri og um að vötri?
ef svo er, þá si eigi ástada at verit að
stritast vit at halda úti blöð. minsta
kost. eigi sone oft. Þaf var hie um dag.
inn að eigi gott. mámi vof hord hann.
gati mi ekki lítt mig hafa launar lív.
ur í blöð; eigi hofð. eigi ónátat mámi

Þenna listin er fyrir að skrifa blatt. Ég
 leik þessum káldarkvæðum úr þinni átt,
 hann koft minni hafi svo að minna
 ni i góðarinn; þat kann vel að vera,
 en heldur hann af þat hafi eigi fleiri;
 eða heldur hann l. d. af þat hafi verið af
 þvi af er hefti. Ikk er þat að gefa að er lofsi af
 skrifa "Tiljams" i veltur, situr en loo. Ég er ein
 þannig að er i minni hágt met að ganga
 eftir mönnum met átt. Án annar og þyk.
 is minn gætt að vera laus við "Tiljams"
 met þessu tölukl. J. T. S.

Efni:	Bls
Til Blindskildarinnar: Minna Þinast	3.
Tekarkvæðju: Maria Rögnvaldsd	5.
Dyrsk. bill i Blhl. — —	10.
Þann kraularstóðin: Stefin Þinsson þyðh.	12.
Um káskriflin o. fl.: A. Baldvinn.	22.
Boif til N. N. : — —	25.
Takiforsvísur — —	29.
Dyrsk. þun vat á minni: Stefin Þinsson	32.
	Þinn V. Sigþinsson

SIGFÚS BLÖNDAL:

222

ISLANDSK-DANSK ORDBOG

HØVED-MEDARBEJDERE:

BJÖRG P. BLÖNDAL, JÓN ÓFEIGSSON, HOLGER WIEHE

2. HALVBIND

2. HÆFTE